Judecătoria Chișinău, sediul Centru, judecător Elena Marandici

Dosarul nr. 2r-2318/25
(2-25154094-02-2r-26112025)

D E C I Z I E

2 iulie 2026 **municipiul Chișinău**

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios administrativ al Curții de Apel Centru

Instanța compusă din:
Președintele completului, judecătorul Eleonora Badan-Melnic
Judecătorii Hristina Craveț și Roman Pascari

examinând fără participarea părților, recursul declarat de administratorul SRL „Autopace-Grup" Silvia Cozonac, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 5 noiembrie 2025, pronunțată la cererea de asigurare a acțiunii înaintată de SRL „Autopace - Grup" în cadrul cauzei civile la cererea de chemare în judecată a SRL „Autopace - Grup" către Ciobanu Ion privind încasarea datoriei contractuale, a dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată,

A C O N S T A T A T:

ÎN FAPT

1. La data de 30 octombrie 2025, prin intermediul oficiului poștal, SRL „Autopace - Grup" a înaintat către Ciobanu Ion cerere de chemare în judecată solicitând instanței încasarea datoriei contractuale în sumă de 10 000 euro, a dobânzii de întârziere în mărime de 496,92 euro și a cheltuielilor de judecată.

2. La data de 05 noiembrie 2025, SRL „Autopace - Grup" a înaintat cerere de asigurare a acțiunii înaintate către Ciobanu Ion solicitând instanței aplicarea sechestrului, în limita valorii acțiunii de 10 496, 92 euro, echivalentul a 207 629 lei pe bunurile imobile, mobile și mijloacele financiare a pârâtului Ciobanu Ion.

3. În motivarea cererii de asigurare a acțiunii, invocând prevederile art. art. 174, 175 Cod de procedură civilă. A menționat reclamantul că asigurarea acțiunii se impune din faptul că pârâtul a refuzat sistematic să-și execute obligațiile contractuale asumate și să dea curs solicitărilor legitime ale reclamantului, nu a achitat datoria și nici nu oferă garanții reale privind executarea ulterioară a obligațiilor sale. Din considerentele expuse, susține reclamantul că pârâtul ar putea să întreprindă acțiuni menite să îngreuneze sau chiar să facă imposibilă executarea unei

eventuale hotărâri judecătorești favorabile reclamantului. Or, valoarea creanței este considerabilă, iar neexecutarea obligației ar genera pierderi materiale grave și prejudicii iremediabile pentru reclamant.

4. Tot aici invocă reclamantul că pârâtul, în scopul neexecutării unei eventuale hotărâri judecătorești ar putea recurge la tactici de tergiversare a examinării cauzei, iar pe durata acestor proceduri, patrimoniul pârâtului ar putea fi diminuat semnificativ, făcând imposibilă executarea unei eventuale hotărâri.

5. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 5 noiembrie 2025 a fost respinsă cererea de aplicare a măsurii de asigurare depusă de SRL „Autopace - Grup" în cadrul cauzei civile la cererea de chemare în judecată a SRL „Autopace - Grup" către Ciobanu Ion privind încasarea datoriei contractuale, a dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată.

6. Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 11 noiembrie 2025, în termenul de declarare a recursului, administratorul SRL „Autopace-Grup" Silvia Cozonac, a declarat recurs, solicitând admiterea cererii de recurs, a casa încheierea nr. 2-22660/2025 din 05 noiembrie 2025 emisă de Judecătoria Chișinău, sediul Centru. A dispune pronunțarea unei încheierii noi prin care se admite cererea de asigurarea acțiunii în cauza civilă nr. 2-22660/2025, integral și se dispune aplicarea măsurilor asiguratorii în scopul asigurării acțiunii, prin aplicarea sechestrului, în limita valorii acțiunii de 10 496,92 euro echivalentul a 207 629 mdl (potrivit portalului oficial al BNM din data depunerii acțiunii, cursul oficial suma de 19,78 lei pentru 1 euro) pe bunurile imobile, mobile și mijloacele financiare a pârâtului Ciobanu Ion, cod numeric personal *****.

7. În argumentarea cererii de recurs, partea apărării a invocat că instanța de judecată nu a ținut cont de faptele menționate în cererea de asigurare și anume riscul de executare a hotărârii instanței de judecată din următoarele motive: SRL „Autopace-Grup" a întreprins toate demersurile necesare pentru soluționarea amiabilă a litigiului, însă pârâtul a manifestat un comportament vădit de rea-credință, refuzând sistematic să-și execute obligațiile contractuale asumate și să dea curs solicitărilor legitime ale reclamantului.

8. În pofida notificărilor repetate și termenelor suplimentare acordate, pârâtul nu a achitat datoria contractuală și nici nu a oferit garanții reale privind executarea ulterioară a obligațiilor sale. Este de menționat că de la data încheierii contractului de vînzare-cumpărare în rate nr. 08/25, obiectul contractului mijlocul de transport - excavator pe șenile cu n/î TBC 508, cet. Ciobanu Ion, a efectuat o singură achitare în rest nu și-a mai onorat obligațiunea chiar și la scadența contractului.

9. Ulterior, între părți au fost inițiate tratative în vederea soluționării litigiului pe cale amiabilă, fapt confirmat prin somațiile expediate către pârât. Cu toate acestea, din partea pârâtului s-a recepționat un singur răspuns, al cărui conținut denotă refuzul expres de executare a obligațiilor contractuale, acesta declarând că „nu doresc să achit și nici nu voi achita niciodată, chiar dacă veți acționa în judecată; voi face imposibilă încasarea sumelor datorate, întrucât nu voi dispune de bunuri ce pot fi urmărite, iar timpul necesar înstrăinării este suficient până la examinarea cauzei definitive de către instanță".

10. Totodată, pârâtul a formulat amenințări directe, afirmând că, în cazul în care se va dispune

restituirea obiectului contractului, respectiv a mijlocului de transport – excavator pe șenile, nr. de identificare TBC 508, va proceda la distrugerea bunului, motivând că nu intenționează nici să-l restituie și nici să efectueze achitările datorate. Prin prisma acestor declarații și comportamente, devine evident că riscul de neexecutare a hotărârii judecătorești este unul major, iar inacțiunea deliberată a pârâtului de a preda bunul sau de a achita suma restantă constituie o manifestare clară a relei-credințe a cetățeanului Ciobanu Ion, în sensul art. 11 alin. (1)–(2) Cod civil al Republicii Moldova, care impune ca părțile unui raport juridic să acționeze cu bună-credință și să respecte principiul executării corespunzătoare a obligațiilor.

11. Având în vedere aceste circumstanțe, există temeiuri întemeiate pentru a presupune că pârâtul ar putea întreprinde acțiuni menite să îngreuneze sau chiar să facă imposibilă executarea unei eventuale hotărâri judecătorești favorabile reclamantului, cum ar fi: înstrăinarea, donarea, gajarea ori ascunderea bunurilor mobile și imobile; transferul mijloacelor bănești către terți (inclusiv persoane apropiate); antecedente de eschivare de la alte obligații de plată. Valoarea creanței pretinse este una considerabilă, iar neexecutarea obligației ar genera pierderi materiale grave și prejudicii ireparabile pentru reclamant. În raport cu mărimea sumei și comportamentul pârâtului, riscul ca Hotărârea Judecătorească să rămână neexecutată este major.

12. Totodată, pârâtul sau reprezentanții săi ar putea recurge la tergiversare a procesului, cum ar fi: cereri repetate de amânare a ședințelor; invocarea neîntemeiată a excepțiilor; formularea apelurilor și recursurilor doar pentru a întârzia executarea hotărârii. Pe durata acestor proceduri, patrimoniul pârâtului ar putea fi diminuat semnificativ, făcând imposibilă executarea efectivă a hotărârii, conform declarațiilor verbale aduse față de reprezentantul SRL „Autopace-Grup”.

13. În aceste condiții, măsura de asigurare a acțiunii constituie un instrument procesual legitim și proporțional, care urmărește exclusiv conservarea patrimoniului pârâtului și asigurarea executării unei hotărâri judecătorești viitoare. Ea nu prejudiciază pârâtul, ci doar garantează echilibrul procesual și efectivitatea dreptului reclamantului recunoscut de lege.

14. În corespundere cu prevederile art. 425 Cod de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

15. Din actele cauzei rezultă că încheierea recurată a fost emisă la 5 noiembrie 2025, fiind expediată în adresa reprezentantului recurentei la data de 6 noiembrie 2025, iar recursul a fost depus la 11 noiembrie 2025, în termenul de declarare a recursului (f.d. 30, 31, 32-36).

16. La data de 14 mai 2026, avocatul Vadim Ciobanu, în interesele intimatului Ciobanu Ion, a depus referință la recursul declarat de administratorul SRL „Autopace-Grup” Silvia Cozonac, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 5 noiembrie 2025, prin care a solicitat respingerea cererii de recurs declarată de administratorul SRL „Autopace-Grup” Silvia Cozonac, cu menținerea în vigoare a încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 5 noiembrie 2025.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

17. Art. 426 Cod de procedură civilă:

(3) Recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3

judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinţei la recurs, fără examinarea admisibilităţii şi fără participarea părţilor.

18. Art. 427 Cod de procedură civilă:

Instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să lit. a) respingă recursul și să mențină încheierea.

19. Art. 174 Cod de procedură civilă:

La cererea participanților la proces, judecătorul sau instanţa dispune în aceeaşi zi aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului până la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

20. Art. 175 Cod de procedură civilă:

(1) În vederea asigurării acţiunii, judecătorul sau instanţa este în drept:

a) să pună sechestru pe bunurile sau pe sumele de bani ale pârâtului, inclusiv pe cele care se află la alte persoane;

a[1]) să noteze acţiunea, în registrele de publicitate prevăzute de lege, în raport cu drepturile pîrîtului;

b) să interzică pârâtului săvîrşirea unor anumite acte;

c) să interzică altor persoane săvîrşirea unor anumite acte în privinţa obiectului în litigiu, inclusiv transmiterea de bunuri către pîrît sau îndeplinirea unor alte obligaţii faţă de el;

d) să suspende vînzarea bunurilor sechestrate în cazul intentării unei acţiuni de ridicare a sechestrului de pe ele (radierea din actul de inventar);

e) să suspende urmărirea, întemeiată pe un document executoriu, contestat de către debitor pe cale judiciară.

(2) Judecătorul sau instanţa dispune, la cererea participanţilor la proces, aplicarea și a altor măsuri de asigurare a acţiunii care să corespundă scopurilor specificate la art.174. Pot fi admise concomitent mai multe măsuri de asigurare a acţiunii dacă valoarea bunurilor sechestrate nu depăşeşte valoarea acţiunii.

21. Art. 177 Cod de procedură civilă:

(1) În cererea de asigurare a acțiunii se indică motivele și circumstanțele pentru care se solicită asigurarea acțiunii.

MOTIVAREA INSTANȚEI

22. *Analizând legalitatea şi temeinicia încheierii atacate, prin prisma argumentelor invocate de avocatul recurent expuse în cererea de recurs și a materialelor din dosar, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru conchide că recursul este neîntemeiat și pasibil de a fi respins, cu menținerea încheierii instanței de fond, din motivele ce succed.*

23. În acest context, Colegiul notează că, asigurarea acțiunii civile constă dintr-o totalitate de măsuri silite temporare, dispuse de către judecător sau instanța de judecată la solicitarea părții interesate, menite să garanteze executarea efectivă a unei hotărâri judecătorești definitive și

aceste măsuri au următoarele particularități: sunt urgente; au un caracter temporar; au drept scop apărarea drepturilor patrimoniale ale solicitantului; urmează să fie în concordanță cu obiectul acțiunii.

24. Indiferent de forma aplicabilă, măsura asiguratorie ține de substanța obiectului acțiunii, judecătorul urmând să o dispună doar în cazul în care, în mod plauzibil, se afirmă un risc al unei eventuale imposibilități de executare, sarcina probațiunii întru aplicarea măsurii de asigurare fiind pusă pe seama solicitantului, care urmează să prezinte probe pertinente și să justifice necesitatea asigurării acesteia, iar aprecierea pericolului ținut de substanța obiectului acțiunii este la latitudinea instanței de judecată.

25. Astfel, Colegiul subliniază că pentru a dispune aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii nu este suficientă acceptarea spre examinare a cererii de chemare în judecată, ci este necesar ca judecătorul sau instanța de judecată să stabilească, în baza probelor și argumentelor prezentate de reclamant, că neluarea unor astfel de măsuri ar putea face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

26. În această ordine de idei, Colegiul reține că stabilirea oricărei restricții față de pârât, prin măsurile de asigurare a acțiunii, se permite doar în cazuri excepționale, în baza unor temeiuri expres prevăzute de Codul de procedură civilă.

27. Instanța de recurs relevă că, la pronunțarea încheierii privind aplicarea măsurilor de asigurare sau neaplicarea acestora, judecătorul urmează să verifice: raționalitatea și temeinicia cerințelor solicitantului despre aplicarea măsurilor de asigurare; probabilitatea cauzării unui prejudiciu solicitantului în cazul neaplicării măsurilor de asigurare; dacă există pericolul *in mora* (pericol de dispariție, degradare, înstrăinare, risipire a bunului sau proastă administrare); asigurarea unui echilibru între părțile cointeresate; preîntâmpinarea atingerii intereselor publice sau a intereselor unor terți în cazul aplicării măsurilor de asigurare; în ce măsură modalitatea de asigurare a acțiunii solicitate este în corelație cu obiectul acțiunii înaintate și dacă aceasta va asigura realizarea de facto a scopului măsurilor de asigurare.

28. Analizând încheierea supusă recursului, materialele cauzei, motivele invocate de recurent, cât și de intimat, Colegiul constată că, instanța de fond corect a reținut starea de fapt și corect a aplicat cadrul legal situației.

29. Astfel, Colegiul notează că, obiectul litigiului dedus judecății îl constituie încasarea datoriei contractuale în sumă de 10 000 euro, a dobânzii de întârziere în mărime de 496,92 euro și a cheltuielilor de judecată.

30. La caz, Colegiul judiciar apreciază ca fiind corectă și legală soluția primei instanțe privind netemeinicia cererii de aplicare a măsurilor de asigurare a acțiunii or, prin prisma art. 174 Cod de procedură civilă, scopul aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii rezidă din necesitatea executării unei eventuale hotărâri judecătorești.

31. În acest sens, instanța de recurs constată că, deși recurenta a invocat o serie de circumstanțe în susținerea existenței riscului de neexecutare a eventualei hotărâri judecătorești, acestea nu sunt susținute printr-un suport probatoriu suficient pentru a demonstra caracterul real

și concret al riscului invocat, astfel cum impun prevederile art. 174 și art. 177 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

32. În particular, simpla neexecutare a obligației contractuale, existența litigiului dintre părți ori refuzul pârâtului de a satisface benevol pretențiile reclamantei nu demonstrează, prin ele însele, existența pericolului ca executarea eventualei hotărâri judecătorești să devină imposibilă, fiind necesare circumstanțe suplimentare, obiectiv verificabile, care să indice asupra unui risc concret de diminuare, ascundere sau înstrăinare a patrimoniului susceptibil de urmărire.

33. În speță, Colegiul civil constată că neexecutarea obligației contractuale și refuzul pretins al pârâtului de a da curs solicitărilor reclamantei pot explica existența litigiului dintre părți, însă nu sunt suficiente pentru a demonstra, în lipsa unor elemente probatorii suplimentare, existența riscului prevăzut de art. 174 din Codul de procedură civilă.

34. În același timp, Colegiul subliniază că existența unor divergențe între părțile litigante, nu poate servi drept temei pentru aplicarea măsurii de asigurare în lipsa unui suport probant, mai mult că temeinicia acesteia necesită a fi probată în cadrul procesului judiciar.

35. În asemenea circumstanțe, Colegiul reține că reprezentantul recurentei urma să demonstreze prin circumstanțe reale şi probe pertinente şi concludente faptul că în caz de neinstituire a măsurii asigurătorii s-ar crea dificultăți în executarea hotărârii judecătorești sau ar surveni pagube iminente, or, pe lângă faptul că scopul măsurilor de asigurare este de a conserva o anumită situație legală sau de fapt pentru a proteja drepturile părții interesate, acestea urmează a fi proporționale, adică ingerințele în drepturile pârâtului trebuie să fie echilibrate într-o măsură rezonabilă de protecția anticipată a drepturilor reclamantului.

36. Prin urmare, în contextul celor relatate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru consideră că prima instanță justificat și argumentat, cu pronunțarea asupra tuturor aspectelor importante, având în susținere cadrul legal aplicabil speței, corect a ajuns la concluzia de a respinge cererea depusă de administratorul SRL „Autopace-Grup” Silvia Cozonac.

37. Colegiul nu va reține argumentele prin care se invocă că pârâtul ar putea să înstrăineze, să doneze, să gajeze sau să ascundă bunurile sale, să transfere mijloace bănești către terți ori să întreprindă alte acțiuni în scopul sustragerii de la executarea unei eventuale hotărâri judecătorești. Or, măsura asiguratorie nu poate fi dispusă în baza unui risc abstract, dedus din posibilitatea ca partea să adopte, în viitor, un anumit comportament procesual sau patrimonial. Reclamantului îi revine obligația de a prezenta date și probe care să permită instanței să constate existența unui risc real, concret și actual de neexecutare sau de îngreunare a executării eventualei hotărâri. În speță, asemenea circumstanțe nu au fost demonstrate.

38. Afirmațiile privind eventuala înstrăinare ori ascundere a bunurilor, transferarea mijloacelor bănești către persoane apropiate sau eschivarea de la alte obligații de plată sunt formulate într-o manieră ipotetică, fără indicarea unor acte concrete deja întreprinse de pârât care să ateste intenția acestuia de a-și diminua patrimoniul sau de a se sustrage de la executarea unei eventuale hotărâri judecătorești.

39. De asemenea, existența unor pretinse „antecedente de eschivare de la alte obligații de plată” nu este suficientă în lipsa unor date concrete privind natura acestor obligații, existența unor litigii sau proceduri de executare, conduita pârâtului în cadrul acestora și, în special, legătura dintre asemenea circumstanțe și riscul invocat în prezenta cauză. O asemenea afirmație, neînsoțită de probe verificabile, nu poate fundamenta concluzia existenței unui pericol real pentru executarea eventualei hotărâri.

40. Nu poate fi reținut nici argumentul referitor la valoarea considerabilă a creanței pretinse. Valoarea pretențiilor deduse judecății, indiferent de cuantumul acesteia, nu constituie dovada riscului de neexecutare a hotărârii. În caz contrar, orice litigiu patrimonial având ca obiect o sumă semnificativă ar atrage, în mod automat, aplicarea măsurilor de asigurare, ceea ce ar lipsi de conținut caracterul excepțional și justificat al acestui instrument procesual.

41. Totodată, la etapa examinării cererii de asigurare a acțiunii, instanța nu poate porni de la prezumția că pârâtul nu își va executa obligațiile sau că eventualul titlu executoriu nu va putea fi executat. Or, măsura asigurătorie are caracter preventiv și urmărește înlăturarea unui risc concret pentru executarea eventualei hotărâri, iar nu sancționarea anticipată a pârâtului pentru conduita contractuală care constituie obiectul examinării cauzei în fond.

42. Nu poate fi primită nici afirmația potrivit căreia pârâtul ar putea recurge la tergiversarea examinării cauzei prin formularea unor cereri de amânare, invocarea unor excepții sau exercitarea căilor de atac. Exercitarea drepturilor procesuale prevăzute de lege, inclusiv dreptul de a solicita amânarea ședinței în condițiile legii, de a formula obiecții și excepții sau de a contesta hotărârea judecătorească, nu poate fi calificată anticipat drept conduită abuzivă și nici nu poate constitui, în lipsa unor elemente concrete, dovada intenției de a împiedica executarea eventualei hotărâri.

43. Mai mult, dreptul de a exercita căile de atac reprezintă o garanție procesuală a părții și nu poate fi restrâns prin aplicarea unei măsuri de asigurare întemeiate pe presupunerea că acesta ar putea fi exercitat cu scop dilatoriu. Pentru a ajunge la o asemenea concluzie, sunt necesare circumstanțe concrete care să demonstreze exercitarea abuzivă a drepturilor procesuale, și nu anticiparea unei asemenea conduite.

44. În aceeași ordine de idei, referirea recurentei la declarațiile verbale pretins făcute de pârât ori de reprezentanții acestuia, inclusiv afirmațiile potrivit cărora acesta ar intenționa să își înstrăineze patrimoniul pentru a împiedica executarea eventualei hotărâri sau să distrugă bunul care a constituit obiectul raportului contractual, nu este suficientă, în circumstanțele cauzei, pentru aplicarea măsurii solicitate. Or, asemenea declarații sunt invocate unilateral de recurentă, fără a fi susținute prin mijloace de probă care să permită verificarea existenței și conținutului lor și fără a fi coroborate cu acte sau conduite patrimoniale concrete ale pârâtului orientate spre diminuarea, ascunderea ori înstrăinarea patrimoniului său. În aceste condiții, ele nu permit constatarea unui risc real, concret și actual de imposibilitate a executării eventualei hotărâri judecătorești.

45. Or, instituirea unei măsuri de asigurare a acțiunii presupune o apreciere concretă a circumstanțelor cauzei, dar nu întemeierea acesteia pe relatări, presupuneri sau temeri subiective ale reclamantului.

46. În acest context, Colegiul reține că asigurarea acțiunii nu constituie un instrument destinat garantării în orice situație a executării unei eventuale hotărâri și nici un mecanism prin care reclamantului i se conferă, înainte de soluționarea litigiului, o poziție patrimonială privilegiată față de pârât. Aplicarea acesteia trebuie să fie justificată de necesitatea reală de a preveni un prejudiciu procesual și să fie proporțională cu scopul urmărit.

47. Prin urmare, nu poate fi acceptată susținerea recurentului potrivit căreia măsura solicitată „nu prejudiciază pârâtul", întrucât orice măsură de indisponibilizare sau restrângere a exercițiului unor drepturi patrimoniale produce, prin natura sa, anumite consecințe asupra persoanei împotriva căreia este dispusă. Tocmai de aceea, instanța este obligată să verifice existența unei justificări concrete și să stabilească dacă ingerința solicitată este necesară și proporțională în raport cu riscul demonstrat.

48. În speță, însă, recurenta nu a demonstrat că pârâtul întreprinde sau este pe cale să întreprindă acțiuni concrete de diminuare, ascundere ori înstrăinare a patrimoniului. Posibilitatea ca o asemenea conduită să aibă loc în viitor nu este suficientă pentru a transforma riscul ipotetic într-unul real și actual.

49. Colegiul mai reține că reclamantul nu poate solicita instituirea unei măsuri de asigurare exclusiv în scopul de a se proteja împotriva oricărui risc teoretic de neexecutare a unei eventuale hotărâri. O asemenea abordare ar presupune aplicarea măsurilor asiguratorii în mod automat în litigii patrimoniale, ceea ce contravine naturii și finalității acestora.

50. Prin urmare, în lipsa unor probe care să confirme existența unui pericol concret că, în cazul unei eventuale admiteri a acțiunii, executarea hotărârii va fi imposibilă sau considerabil îngreunată, prima instanță în mod corect a respins cererea de asigurare a acțiunii.

51. În aceste circumstanțe, argumentele recursului nu sunt susceptibile să răstoarne concluziile primei instanțe, întrucât recurenta nu a demonstrat existența unor circumstanțe concrete și probate care să justifice concluzia că neaplicarea măsurii solicitate ar putea face imposibilă executarea eventualei hotărâri judecătorești și, implicit, intervenția instanței de recurs.

52. În conformitate cu art. 425, art. 427 lit. a), art. 428 Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

D E C I D E:

Se respinge recursul declarat de administratorul SRL „Autopace-Grup" Silvia Cozonac.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 5 noiembrie 2025, pronunțată la cererea de asigurare a acțiunii înaintată SRL „Autopace - Grup" în cadrul cauzei civile la cererea de chemare în judecată a SRL „Autopace - Grup" către Ciobanu Ion privind încasarea datoriei contractuale, a dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Preşedintele completului,
Judecătorul: Eleonora Badan-Melnic

Judecătorii: Hristina Craveț

Roman Pascari